

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 158.

Sjette Sessions anden Samling.

53de Møde.

Løvedagen den 10de Marts.

(Fort.)

Kirke- og Underviisningsministeren (fortsat): Jeg oplyste, at det Modfatte var Tilfældet, idet den sidstnævnte Skole havde nogle og 20 Elever flere, der, vel at mærke, udgjør omtrent $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$ af hele Antallet, og det er mig saaledes i Sandhed ubegribeligt, hvorledes den ærede Rigsdagsmand nu bagefter kan sige: „Ja nu hører jeg nok, at der er nogle flere Elever i Randers end i Kolding, men det gør ikke Noget til Sagen“. — Om det „gør noget til Sagen eller ikke“, skal jeg aldeles henstille, men det troer jeg dog at maatte indrømmes, at det gør overmaade meget med Hensyn til Argumentet, thi dette er aldeles fortabt, efterat dets factiske Urigtighed er oplyst. — Den ærede Rigsdagsmands øvrige Argumentation er ikke af bedre Bessaffenhed. Naar han saaledes med Hensyn til, hvad der tidligere er vedtaget om Randers Skole, siger, at Intet af hvad der foreligger under Finantslovens Behandling, viser, at det var af finantsielle Hensyn, at man var utilbøielig til at votere Penge til en ny Skolebygning i Randers, saa siger jeg, at Alt dette kan være meget rigtigt, men derved er det ikke givet, at man vil have Skolen nedlagt. Ivertimod er der en meget god og fornuftig Grund til at antage det Modfatte, den nemlig, at man først fra Skolebestyrelsens Side vilde have en Beslutning om, hvilken Skole der i Henhold til Resolutionen af 1850 skulde nedlægges. Det

var dette, jeg fremhævede og som aldeles tilintetgjør den ærede Rigsdagsmands urigtige Argument, at Thinget allerede skulde have besluttet Randers Skoles Nedlæggelse. — Hvad forøvrigt angaaer det foreliggende Forslags Form, ved hvilken den ærede Rigsdagsmand ligeledes opholdt sig, da skal jeg ikke dvæle længe derved. Det er meget muligt, at Formen kunde være bedre, men saa gal, som den ærede Rigsdagsmand, idet han „analyserede“ Ordene, frenstillede den at være, er den dog sandelig ikke. Det er saaledes aabenbart urigtigt, naar den ærede Rigsdagsmand næsten stillede Sagen saaledes, som om det var selve Kultusministeren, der skulde bygge paa Skolen derovre i Randers. Hermed beffæstiger hverken Ministeren eller Bygningsdirecturen — hvilken Sidste den ærede Rigsdagsmand for større Correctheds Skyld vilde have ind i Forslaget, — sig. Det er ganske andre Mænd, ved hvis Hænders Gjering Skolebygningen skal opføres, men som det dog vel vilde være noget usædvanligt at fordre udtrykkelig nævnte i Forslaget.

Dette Sidste efterlader ikke heller i saa Henseende nogen som helst begrundet Tvivl, thi der findes deri det ved flige Leiligheder brugelige Udtryk, at Kultusministeren bemyndiges til at lade en ny Skolebygning opføre o. s. v. Dette lille Ord „lade“ gør her unægtelig en meget god Virkning, thi det gør det aldeles utvivlsomt, at Kultusministeren ikke personlig skal udføre nogen som helst Deel af Arbejdet, ligesom den i Forslaget i det Hele indeholdte Bemyndigelse ogsaa bevirker, at Ministeren ganske rolig kan lade Bygningsarbejdet udføre, uden mindste Frygt for herved — som man